

яр; він раз за разом обходив усі становища, осматрював сліди, щоб догадати ся, чи вони сьвіжі, чи ні, підпомагав, заохочував утомлених, — тільки на нім одним не знати було ніякої втоми. З подивом позирала на нього Мирослава, коли він переходив коло неї, і хоч багато доси видала вона молодців і сильних і сьмілих, але такого як Максим, що сполучав би в собі всі прикмети сильного робітника, рицаря і начальника, — такого їй доси не трапляло ся бачити.

Нараз захрустів лім і грізно - люто випав на ловців величезний медвідь. Він біг зразу на чотирьох лапах, але побачивши перед собою ворогів, звів ся на задні лапи, а в передні вхопив бурею відломаний буковий конар, викручуючи ним довкола себе і видаючи час від часу з горла уриваний, немов визиваючий рик.

На становищі супроти звіря були два підгірські бояри, з тих, що то найголоснійше перехвалювали ся і хотіли перед усіми показати ся мисливцями. Побачивши страшного ворога тут же перед собою, вони зблідли й затремтіли. Але скрити ся, втікати не уходило, — треба було ставити чоло, будь що будь. Дві стріли вилетіли рівночасно з двох луків, але одна хибила, свиснувши медведеви понад вуха, а друга влучила звіря в бік, не зранивши значно, а тільки роздразнивши безмірно. Величезним скоком підплигнув медвідь і шпурнув на одного ловця свою збрую — буковий конар, який зі страшною силою гепнув ся о дерево. Тоді не зупиняючись ані на хвилику і не даючи ворогам часу до намислу, медвідь кинув ся на одного з них, що саме стояв на його протоптаній стежці. Ратище блисло в тремтячій руці боярина, — а він хотів кинути ним на звіря.

— Не кидай! — крикнув тріложно Максим надбігаючи і ведучи з собою поміч загрозеним боярам, Тугара Вовка, і ще одного боярина, — не кидай ратище, але настав поприбіч і борони ся!

Але боярин не слухав і кинув ратище на звіря. Розмах був невеликий, рука боярина тремтіла, медвідь був уже на яких пять кроків, — от і не диво, що ратище слабо зранило звіря в передню лопатку. Вхопив медвідь дручину, розломив її і зі страшним риком кинув ся на свого ворога. Той держав уже в руках простого, на оба боки острого меча, що його називав медвідником, і готовив ся віпхнути його вістре в груди звіреви. Але вістре поховзло ся по кости і застрягло в лопатці, і звірь ухопив боярина в свої страшні, залізні обійми. Страшенно скрикнула нещаслива жертва; захрустіли кости під медведячими зубами. Ціла та страшна і дрюжю проймаюча подія скоїла ся так раптовно, так несподівано, що заким Максим міг надбігти з підмогою, вже боярин хриплячи в передсмертних судорогах ле-